

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedkyně senátu JUDr. Kateřiny Kodetové, soudce Mgr. Zdeňka Váni a soudkyně JUDr. Ivy Hubáčkové ve věci

žalobkyně: **Česká průmyslová zdravotní pojišťovna, IČO 47672234**
sídlem Jeremenkova 161/11, 703 00 Ostrava
zastoupená advokátkou Mgr. Lenkou Dalíhodovou,
sídlem Štítného 1344, 272 01 Kladno

proti
žalované: **Kooperativa pojišťovna, a. s., Vienna Insurance Group, IČO 47116617**
sídlem Pobřežní 665/21, 186 00 Praha 8

o zaplacení 26.488 Kč s příslušenstvím,
o odvolání žalobkyně proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 8 ze dne 20. února 2020,
č. j. 26 C 287/2019-42,

takto:

- I. Rozsudek soudu prvního stupně se potvrzuje.
- II. Žalobkyně je povinna zaplatit žalované na náhradu nákladů odvolacího řízení 300 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku.

Shodu s prvopisem potvrzuje Iveta Tomanová.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem soud prvního stupně zamítl žalobu o zaplacení 26.488 Kč s příslušenstvím (výrok I.) a uložil žalobkyni povinnost zaplatit žalované na náhradu nákladů řízení 600 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku (výrok II.).
2. Rozhodl tak o žalobě, kterou se žalobkyně domáhala shora uvedené částky jako náhrady nákladů léčení svého pojištěnce J. H. s tím, že 11. 9. 2016 vozidlo pojištěné u žalované způsobilo dopravní nehodu, při níž došlo ke zranění pojištěnce žalobkyně, který jel na jízdním kole. Žalobkyně uhradila poškozenému náklady léčení ve výši 66.220 Kč a obrátila se s požadavkem na náhradu této částky na žalovanou, která však uhradila pouze 60 % požadované částky, tj. 39.732 Kč, s tím, že dle jejího názoru míra účasti poškozeného na vzniku zranění činí 40 % s ohledem na skutečnost, že poškozený při jízdě nepoužil cyklistickou přilbu. S tímto názorem žalované však žalobkyně nesouhlasí, neboť žádný zákon cyklistům neukládá povinnost používat cyklistickou přilbu, a nejsou tedy dány důvody pro krácení pojistného plnění.
3. Žalovaná v řízení navrhovala zamítnutí žaloby a setrvala na svém názoru, že krácení pojistného plnění o 40 % provedla po právu, neboť nepoužití cyklistické helmy poškozeným v daném případě představovalo okolnost na jeho straně, kterou se zvětšila újma, a v souladu s § 2918 občanského zákoníku je proto na místě poměrné snížení náhrady škody.
4. Soud prvního stupně v napadeném rozsudku vyšel z nesporných tvrzení účastníků o tom, že 11. 9. 2016 zavinila N. K., nar. xxx, která je pojištěnkyní žalované z titulu pojištění odpovědnosti z provozu vozidla, dopravní nehodu, při níž došlo ke zranění pojištěnce žalobkyně J. H., nar. xxx. Pojištěnkyně žalované dostatečně nesledovala situaci v silničním provozu a při odbočování vlevo nedala poškozenému cyklistovi přednost v jízdě a pravou přední částí svého vozidla narazila do předního kola jízdního kola poškozeného. Tím došlo k pádu poškozeného na přední víko motoru vozidla N. K. a k jeho nárazu do čelního skla vozu a následnému pádu na vozovku. Poškozený v důsledku toho utrpěl pohmožděninu obličeje s četnými oděrkami kůže, tržnou ránu sliznice dolního rtu a levého boltce, pohmoždění levé spánkově-lící krajiny provázené krevním výronem s neposunutou zlomeninou lícího oblouku, zlomeninu levé spánkové kosti, otřes mozku a tržnou ránu vnitřního kotníku levé nohy. Léčba si vyžádala náklady 66.220 Kč. V době nehody neměl poškozený ochrannou přilbu. Žalovaná vyplatila žalobkyni na náklady léčení poškozeného částku 39.732 Kč.
5. Dále se soud prvního stupně v napadeném rozsudku zabýval spornou otázkou, zda by typ a rozsah zranění poškozeného byl v daném případě totožný, pokud by poškozený použil cyklistickou helmu. V tomto směru soud prvního stupně vyšel ze znaleckého posudku MUDr. Jiřího Fialky a shledal, že v případě použití cyklistické přilby by náraz hlavy poškozeného cyklisty byl ztlumen, s velkou pravděpodobností by nedošlo k rozbití čelního skla automobilu a cyklista by utrpěl jen pohmoždění měkkých tkání obličeje, bez zlomenin kostí a nitrolebních poranění. Jednalo by se tak o lehké zranění, popřípadě zranění středně těžké, pokud by vlivem náhody došlo např. ke zlomení kostí končetiny při pádu na vozovku.
6. Po právní stránce soud prvního stupně posoudil zjištěný skutkový stav podle § 55 odst. 1 zákona o veřejném zdravotním pojištění, § 6 odst. 2 písm. a) zákona o pojištění odpovědnosti za újmu způsobenou provozem vozidla, a § 2900, § 2910 a § 2918 občanského zákoníku. Soud prvního stupně konstatoval, že spoluúčast poškozeného ve smyslu § 2918 o. z. vznikne i v případech, kdy jednání poškozeného nemá charakter porušení právní povinnosti, ale pouze porušení obecné prevenční povinnosti. Ustanovení § 2918 o protiprávním jednání poškozeného vůbec nehovoří, předpokladem pro vznik spoluúčasti poškozeného je toliko vznik nebo zvětšení škody následkem okolností na jeho straně. V této souvislosti soud prvního stupně dále odkázal na rozsudky Nejvyššího soudu sp. zn. 25 Cdo 2974/2011 a sp. zn. 25 Cdo 2258/2008,

kteří v obdobných případech dovodily porušení prevenční povinnosti cyklisty, který nepoužil ochrannou přilbu, a jeho spoluzavinění na újmě vzniklé při dopravní nehodě. Dále soud prvního stupně dodal, že je sice pravdou, že právní předpisy nestanoví osobám starším 18 let povinnost užívat při jízdě na kole cyklistickou helmu, je však všeobecně známo, že její použití je důležitou a účinnou prevencí vážných úrazů, a to zejména úrazů hlavy a páteře. Je na každém, vykonává-li potenciálně nebezpečnou činnost, tedy se např. účastní silničního provozu, aby si (nad rámec dodržování právních předpisů) počínal opatrně a využil reálně dostupné možnosti ochrany. Neučiní-li tak a důsledkem toho je těžší následek dopravní nehody, nemůže tato okolnost jít k tíži viníka nehody. Soud prvního stupně proto dospěl k závěru, že spoluzavinění poškozeného J. H. na rozsahu jeho poranění je dáno, a žalovaná pojišťovna proto oprávněně krátila pojistné plnění. Soud prvního stupně se pak ztotožnil i s rozsahem krácení ve výši 40 %, když při použití helmy by zranění v projednávaném případě mělo mnohem mírnější charakter a průběh. V této souvislosti soud prvního stupně připomněl, že v citovaném rozsudku Nejvyššího soudu sp. zn. 25 Cdo 2974/2011 bylo shledáno přiměřeným dokonce krácení pojistného plnění pro nepoužití helmy o 80 %. Dále soud prvního stupně dodal, že odkazoval-li žalobce na prvostupňové rozsudky, které neshledaly spoluzavinění cyklistů, kteří nepoužili ochrannou přilbu, nejsou tato rozhodnutí pro soud závazná, neboť každý případ má odlišnou kazuistiku. Z těchto důvodů soud prvního stupně žalobu v plném rozsahu zamítl a úspěšně žalované podle § 142 odst. 1 o. s. ř. přiznal právo na náhradu nákladů řízení.

7. Proti tomuto rozsudku podala žalobkyně včasné odvolání a uvedla, že soud prvního stupně v rozporu se stávající právní úpravou dovodil spoluzavinění poškozeného cyklisty J. H. na jemu způsobeném zranění jen proto, že při jízdě na kole neměl cyklistickou helmu. Soud prvního stupně se dle žalobkyně v rozporu s § 13 o. z. řádně nelyžoval s žalobkyní předloženými rozsudky, které se týkaly obdobných věcí a v nichž soudy dospěly k opačnému právnímu názoru. V této souvislosti žalobkyně podrobně citovala rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 8 č. j. 30 C 29/2017-53 a rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 2 č. j. 31 C 207/2017-140, které v obdobné situaci ve vztahu k § 2918 o. z. dovodily, že aby mohlo být toto ustanovení aplikováno, musel by poškozený cyklista zaviněně porušit právní povinnost svým jednáním a toto porušení by muselo být v příčinné souvislosti s utrpěnou škodou na zdraví, že však povinnost nosit ochrannou přilbu v pro osoby starší 18 let neplyne ze zákona o silničním provozu a nelze ji dovozovat ani z prevenční povinnosti dle § 2900 o. z., který je vymezen újeji, než někdejší ustanovení § 415 obč. zák. První z citovaných rozsudků v této souvislosti odkazoval též na rozsudky Nejvyššího soudu sp. zn. 25 Cdo 618/2001 a 25 Cdo 4195/2013 a zdůraznil, že po účastníkovi silničního provozu nelze požadovat, aby předvídal, že kdykoliv může být obětí dopravní nehody. Druhý z rozsudků, které žalobkyně citovala, dále poukázal na důvodovou zprávu § 2900 o. z. zdůrazňující zúžení prevenční povinnosti a odkázal na komentářovou literaturu, která výslovně konstatuje, že musí být opuštěn přístup, kdy na podkladě § 415 obč. zák. bylo například dovozeno spoluzavinění škody cyklistou, který nenosil cyklistickou helmu v běžném provozu a během pádu z kola si poranil hlavu. Dle názoru žalobkyně soud prvního stupně vše uvedené hodnotil výhradně v neprospěch žalobkyně a ostatní právní názory včetně zásadní právní úpravy nerespektoval a neaplikoval. Dále žalobkyně poukázala na skutečnost, že znalec MUDr. Fiala, z jehož posudku soud prvního stupně vyšel, je stálým spolupracovníkem žalované. Vedle toho pak žalobkyně zdůraznila, že všechny orgány, řešící předmětnou dopravní nehodu (Policie ČR a státní zastupitelství) neshledaly žádné zavinění poškozeného a zjistily výhradně 100% zavinění dopravní nehody řidičkou. Žalobkyně proto navrhl, aby odvolací soud změnil napadený rozsudek tak, že rozhodne v souladu s žalobním návrhem a přizná žalobkyni též náhradu nákladů řízení.
8. Žalovaná navrhl, aby odvolací soud potvrdil napadený rozsudek a uvedla, že odvolání považuje za nedůvodné a s napadeným rozsudkem se plně ztotožňuje. Žalovaná v řízení prokázala, že použití helmy by mělo zásadní vliv na zranění poškozeného, který při pádu z kola na silnici

utrpěl zranění hlavy, a bylo proto na místě v souladu s § 2918 o. z. pojistné plnění přiměřeně krátit.

9. Odvolací soud přezkoumal ve smyslu ustanovení § 212 a § 212a o. s. ř. napadený rozsudek i řízení, které předcházelo jeho vydání, přičemž v souladu s § 214 odst. 3 o. s. ř. rozhodoval bez nařízení jednání, neboť odvolání bylo podáno pouze z důvodu nesprávného právního posouzení věci a účastníci s rozhodnutím bez nařízení jednání souhlasili. Odvolací soud dospěl k závěru, že odvolání není důvodné.
10. Soud prvního stupně správně zjistil skutkový stav poté, co provedl všechny potřebné důkazy a tyto hodnotil plně v souladu s § 132 o. s. ř. Zjištěný skutkový stav pak soud prvního stupně zcela správně posoudil též po právní stránce.
11. Soud prvního stupně předně správně konstatoval, že je dána aktivní i pasivní věcná legitimace účastníků. Nárok žalobkyně (zdravotní pojišťovny) na náhradu nákladů vynaložených na služby hrazené jejímu poškozenému pojištěnci vůči pojišťovně, u níž bylo zřízeno pojištění odpovědnosti z provozu škodícího vozidla, vyplývá z § 55 odst. 1 zákona č. 48/1997 Sb., o veřejném zdravotním pojištění, ve spojení s § 6 odst. 2 zákona č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti za újmu způsobenou provozem vozidla. Podle druhého odkazovaného ustanovení je přitom pojistitel škodícího vozidla povinen za provozovatele nahradit újmu v rozsahu a výši dle občanského zákoníku, a soud prvního stupně se proto zcela správně zaměřil na otázku, v jakém rozsahu byla dána odpovědnost provozovatelky vozidla N. K. na újmě na zdraví vzniklé poškozenému J. H.. V této souvislosti se pak správně zabýval spornou otázkou, zda mezi příčiny této újmy na zdraví spadá i skutečnost, že poškozený cyklista v době nehody neměl ochrannou přilbu, a především pak posouzením právního významu této skutečnosti.
12. Odvolací soud shledal zcela správným skutkové zjištění soudu prvního stupně, že pokud by poškozený cyklista v době nehody měl ochrannou přilbu, došlo by u něj k menšímu rozsahu poranění, než jaký nastal v situaci, kdy přilba nebyla použita. Uvedený závěr vyplývá zejména ze znaleckého posudku MUDr. Jiřího Fialky, který je řádně a přesvědčivě odůvodněn, tento závěr však plně odpovídá i zjištěnému průběhu dopravné nehody a poranění poškozeného: v řízení bylo zjištěno, že při nehodě došlo k pádu cyklisty na přední víko vozidla a k nárazu jeho hlavy do čelního skla vozidla s následkem fraktury lebky poškozeného. Ve světle obecné lidské zkušenosti se tak odvolacímu soudu jeví závěr znaleckého posudku o tom, že při použití helmy by byl rozsah poranění poškozeného menší, zcela adekvátním. K vyvrácení uvedeného závěru nepostačuje pouhý obecný poukaz žalobkyně na skutečnost, že znalec má dlouhodoběji spolupracovat s žalovanou. Nepřípadným pak odvolací soud shledává i odkaz žalobkyně na posouzení zavinění řidičky N. K. na předmětné dopravní nehodě ze strany orgánů činných v trestním řízení, neboť tímto posouzením jednak soud v občanskoprávním řízení není vázán, a jednak předmětem trestního řízení vůbec nebylo posouzení míry spoluúčasti poškozeného na vzniku újmy na jeho straně.
13. Odvolací soud se proto podrobněji zabýval zejména námitkami žalobkyně vztahujícími se k právnímu posouzení věci ze strany soudu prvního stupně, které (v návaznost na citovaná rozhodnutí prvostupňových soudů) poukazují na skutečnost, že právní řád nezakotvuje povinnost cyklisty (který je starší 18 let) použít při jízdě na kole ochrannou přilbu.
14. Judikatura Nejvyššího soudu se v minulosti – výhradně však na základě právní úpravy obsažené v zákoně č. 40/1964 Sb., občanský zákoník („obč. zák.“) – opakovaně zabývala obdobnými situacemi, v nichž při dopravní nehodě zaviněné řidičem vozidla došlo ke zranění cyklisty, který nepoužil cyklistickou helmu (která by jinak byla snížila rozsah škody na zdraví). V rámci uvedené právní úpravy pak dovodil, že i pokud veřejnoprávní předpisy (zákon č. 361/2000 Sb.) nestanoví povinnost cyklisty staršího 18 let používat ochrannou přilbu, lze nepoužití ochranné přilby považovat za porušení obecné prevenční povinnosti podle § 415 obč. zák., neboť je nepochybné, že použití ochranné přilby cyklistou v silničním provozu je žádoucím a způsobitelným

prostředkem odvrácení, či alespoň zmírnění následků škody na zdraví v případě dopravní nehody. V rozsahu, v němž se nepoužití přilby podílelo na vzniku (zvětšení) škody na zdraví, pak může toto porušení prevenční povinnosti zakládat spoluzavinění poškozeného na vzniku škody ve smyslu § 441 obč. zák. Uvedená judikatura přitom v závislosti na konkrétních okolnostech daných případů aprobovala závěry o spoluzavinění poškozeného dokonce i v rozsahu – 80 % (viz rozsudky z 20. 1. 2010, sp. zn. 25 Cdo 2258/2008, z 27. 6. 2012, sp. zn. 25 Cdo 2974/2011).

15. Žalobkyně správně poukazuje na skutečnost, že právní úprava náhrady újmy účinná od 1. 1. 2014 obsažená v § 2894 an. zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník („o. z.“), je koncipována částečně odlišně než předcházející úprava v obč. zák., přičemž podle této aktuální úpravy se dosud vyšší soudy obdobným případem nezabývaly. Odvolací soud však dospěl k závěru, že i za účinnosti o. z. ob stojí právní závěr soudu prvního stupně, podle něhož nepoužití ochranné přilby cyklistou (i pokud je starší 18 let) může vést k poměrnému snížení náhrady jemu vzniklé újmy, pokud ke vzniku této újmy přispělo.
16. Podle § 2900 o. z. vyžadují-li to okolnosti případu nebo zvyklosti soukromého života, je každý povinen počínat si při svém konání tak, aby nedošlo k nedůvodné újmě na svobodě, životě, zdraví nebo na vlastnictví jiného.
17. Podle § 2198 o. z. vznikla-li škoda nebo zvětšila-li se také následkem okolností, které se přičítají poškozenému, povinnost škůdce nahradit škodu se poměrně sníží. Podílejí-li se však okolnosti, které jdou k tíži jedné či druhé strany, na škodě jen zanedbatelným způsobem, škoda se nedělí.
18. Již na základě textu citovaného ustanovení § 2900 o. z. je zřejmé, že zde upravená prevenční povinnost je koncipována úžeji než v někdejší ustanovení § 415 obč. zák., neboť zákonodárce tuto povinnost na rozdíl od předcházející úpravy limituje jednak odkazem na okolnosti případu a zvyklosti soukromého života, jednak vazbou na (aktivní) konání škůdce a jednak vztahem výhradně k chráněným statkům *jiných* osob. Z § 2900 o. z. tedy neplyne právní povinnost chránit svou vlastní svobodu, život, zdraví nebo vlastnictví. Tomu odpovídá i důvodová zpráva uvedeného ustanovení, v níž zákonodárce deklaroval, že „*návrh obecných ustanovení o předcházení škodám vychází z klasické zásady neminem laedere (nikomu neškodit). Jedná se o obecnou prevenční povinnost kodifikovanou již dnes v občanském zákoníku (§ 415). Toto ustanovení je však pojato způsobem, který poznamenaly ideologie a společenské zřízení své doby. (...) Příliš široké vymezení v dosavadním § 415 platného občanského zákoníku vede v praxi k nepředvídatelným efektům a vnáší do soukromých poměrů prvek nejistoty. Základ tradičních úprav sleduje myšlenku, že hlavním účelem zákonných ustanovení o povinnosti k náhradě škody je škodu vypořádat, tj. umožnit posouzení, zda škodu vzniklou v něčí majetkové sféře nese poškozený, anebo má-li mu ji někdo nahradit, a tím současně vytvořit podněty k tomu, aby se vzniku škod předcházelo (...). Pro budoucí úpravu se navrhuje obecnou prevenční povinnost zachovat: jednak vzhledem k obecně uznávané zásadě neminem laedere i k principu našeho ústavního pořádku, podle něhož vlastnictví zavazuje (čl. 11 odst. 3 Listiny základních práv a svobod), jednak k přihlídnutím Principům evropského deliktního práva a některým zahraničním vzorům. Výsledkem je návrh zúžení dosavadního dosahu všeobecné prevenční povinnosti.“*
19. Ze skutečnosti, že zákonodárce opustil paternalistickou koncepci prevenční povinnosti, a občanský zákoník tak již nikomu nestanoví obecnou právní povinnost chránit své vlastní zdraví či majetek, však nelze dovozovat, že újmu, kterou si (spolu)způsobí poškozený svým vlastním jednáním, mu budou povinny nahradit jiné osoby. Výše citované ustanovení § 2918 o. z. právě z tohoto důvodu neváže možnost poměrného snížení náhrady škody na porušení právní povinnosti poškozeného ani na jeho zavinění, ale na vznik či zvětšení škody následkem „okolností, které se přičítají poškozenému“. Takové okolnosti přičitatelné poškozenému mohou spočívat jak ve skutečnostech, které by zakládaly (spolu)odpovědnost poškozeného za jemu vzniklou škodu (například ve vzniku škody následkem porušení jiné nežli prevenční povinnosti, či v naplnění podmínek objektivní odpovědnosti upravené v některém ze zvláštních ustanovení § 2920 an. o. z.), tak v jednání poškozeného, které neporušuje žádné jeho právní povinnosti, je

však možné je s ohledem na zvyklosti soukromého života i na poměry poškozeného hodnotit jako neopatrné, či jako porušení přiměřené ochrany svého majetku či zájmů (srov. obdobně HRÁDEK, J. § 2918. In ŠVESTKA, J. a kol. *Občanský zákoník. Komentář. Svazek VI /§ 2521-3081, relativní majetková práva 2. část/*. Praha: Wolters Kluwer, 2014, či BEZOUŠKA, P. § 2918 In HULMÁK, M. a kol. *Občanský zákoník VI. Závazkové právo. Zvláštní část /§ 2055–3014/, 1. vydání, 2014*. Praha: C. H. Beck, 2014). V tomto smyslu též Nejvyšší soud při výkladu ustanovení § 2918 o. z. uvedl, že „na straně poškozeného se zvažují veškeré příčiny, existence a forma zavinění (úmysl, nedbalost) není zpravidla pro konstatování spoluúčasti podstatná – může ale mít vliv na určení rozsahu spoluúčasti poškozeného na vzniku újmy. Zavinění dokonce může absentovat, přičemž nemusí jít ani o porušení právní povinnosti; ve smyslu zásady casum sentit dominus poškozený nese i následky náhody, která jej postihla.“ (viz rozsudek z 21. 1. 2020, sp. zn. 25 Cdo 2216/2019) K obdobným závěrům ostatně dospěl Nejvyšší soud i za účinnosti předcházející právní úpravy, když konstatoval, že podmínkou spoluzavinění poškozeného není porušení právní povinnosti ze strany poškozeného, neboť poškozenému se přičítají veškeré okolnosti na jeho straně, jež přispěly ke škodlivému následku, bez nichž by ke škodě tak, jak se stala, nedošlo (viz usnesení z 19. 10. 2016, sp. zn. 25 Cdo 4842/2015, z 25. 5. 2004, sp. zn. 25 Cdo 1462/2003, či rozsudek z 26. 10. 2011, sp. zn. 25 Cdo 3434/2009).

20. Odvolací soud pak plně souhlasí se soudem prvního stupně v jeho závěru, že nepoužití ochranné přilby cyklistou lze považovat za jednání (opomenutí) přičitatelné poškozenému ve smyslu § 2918 o. z., a pokud tedy toto jednání vede ke zvětšení újmy poškozeného, jedná se podle uvedeného ustanovení o důvod pro poměrné snížení povinnosti škůdce k náhradě újmy. Soud prvního stupně přesvědčivě vystihl důvody, které vedou k uvedenému závěru, když především správně zdůraznil, že je na každém účastníkovi silničního provozu, aby si počínal opatrně a využil reálně dostupné možnosti ochrany, zejména jedná-li se o prostředky běžně dostupné a běžně využívané jako cyklistická helma. Nelze přitom souhlasit s žalobkyní, že by snad takový požadavek znamenal, že má cyklista předvídat, že bude obětí dopravní nehody. Riziko zranění hlavy při jízdě na kole, ať již následkem vlastního jednání či jednání jiné osoby (např. při pádu z kola, srážce s jiným účastníkem silničního provozu atp.) představuje všeobecně známou skutečnost, a použití cyklistické helmy je tak součástí běžné a obvyklé výbavy každého cyklisty.
21. Soud prvního stupně pak nepochybil, ani pokud nenásledoval právní názor vyslovený v jiných žalobkyní citovaných rozhodnutích obvodních soudů. Podle § 13 o. z. „každý, kdo se domáhá právní ochrany, může důvodně očekávat, že jeho právní případ bude rozhodnut obdobně jako jiný právní případ, který již byl rozhodnut a který se s jeho právním případem shoduje v podstatných znacích; byl-li právní případ rozhodnut jinak, má každý, kdo se domáhá právní ochrany, právo na přesvědčivé vysvětlení důvodu této odchylky.“ Soud prvního stupně dodržel požadavky uvedeného ustanovení, neboť svůj odlišný (a věcně správný) právní názor řádně vysvětlil. Odvolací soud k tomu pouze dodává, že pokud obvodní soudy v žalobkyní citovaných rozsudcích měly za to, že podmínky § 2918 o. z. mohou být naplněny pouze v případě protiprávního jednání poškozeného (např. porušení prevenční povinnosti), nelze se s tímto jejich právním názorem ztotožnit.
22. Soud prvního stupně z uvedených důvodů zcela správně uzavřel, že v projednávaném případě jsou splněny podmínky § 2918 o. z. pro poměrné snížení náhrady újmy v rozsahu 40 %, neboť újma na zdraví poškozeného vznikla zčásti následkem nepoužití ochranné přilby, tedy následkem okolnosti přičitatelné poškozenému. Z tohoto důvodu pak povinnost žalované pojišťovny k plnění náhrady nákladů vynaložených na služby hrazené poškozenému pojištěnci žalobkyně činila 60 % z celkově hrazených nákladů, tj. částku 39.732 Kč. Žalobu požadující doplatek náhrady nad rámec již uhrazené částky proto soud prvního stupně správně shledal nedůvodnou.

23. Odvolací soud proto postupem podle § 219 o. s. ř. napadený rozsudek potvrdil, a to včetně výroku o náhradě nákladů řízení, který odpovídá § 142 odst. 1 o. s. ř.
24. O nákladech odvolacího řízení odvolací soud rozhodl podle § 224 odst. 1 ve spojení s § 142 odst. 1 o. s. ř. tak, že právo na jejich náhradu přiznal úspěšné žalované. Náklady žalované v odvolacím řízení činí 300 Kč a sestávají z paušální náhrady hotových výdajů za 1 úkon žalované podle § 2 odst. 3 vyhl. č. 254/2015 Sb. (vyjádření k odvolání). Třídenní lhůtu k plnění odvolací soud určil podle § 160 o. s. ř.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku dovolání přípustné (§ 238 odst. 1 písm. c/ o. s. ř.).

Praha 28. července 2020

JUDr. Kateřina Kodetová v. r.
předsedkyně senátu